... ta choceňská kapela ...

CHOCEŇAČKA NA PRAHU NOVÉHO ROKU

Možná se už stalo jistou tradicí, že pravidelně na stránkách Choceňského zpravodaje nacházíte kromě nejrůznějších zajímavostí také články o naší kapele. Jinak tomu nebude ani dnes. Poté, co jsme se vrátili z Německa z festivalu Evropských dnů hudby, totiž nebyl ještě zdaleka konec všemu vystupování. Představte si, že v polovině září Choceňačka hrála i na pravém vinobraní, a to přímo u nás na zámku. Na státní svátek koncem září pak zahrála naše kapela ještě v Zámrsku, snad letos naposledy venku a za slunečného počasí. A důvod? Slavnostní svěcení a předání obecních znaků do užívání. Možná to zní moc učeně a vznešeně, ale pro lidi to byla zase chvilka příjemného posezení, pro nás poslední akce, kdy jsme mohli do toho krásného barevného podzimu poslat tóny známých polek i valčíků. Začátkem listopadu jsme pak zahráli v Dobříkově, abychom potěšili tamní seniory. Celé pozdní odpoledne se nesly sálem známé písničky jako "Už kamarádi, pomalu stárnem, a nad svým mládím jen rukou mávnem". Na závěr zazněla "Ta naše písnička česká", kterou si s námi zanotoval snad každý, kdo si nás onen den přišel poslechnout. Hlasitým potleskem jsme potom měli jasný důkaz, že se naše vystoupení líbilo, a tak se ještě letos těšíme, že v předvánočním čase zpříjemníme náladu také našim důchodcům.

Až budou za několik dní přesně o půlnoci bouchat špunty od šampaňského na uvítání nového roku, před námi se otevře rok plný nadějí, dobrodružství, ale také usilovné práce. Zatímco teď příroda odpočívá a zima nám pomalu ukazuje svou tvář, kapela Choceňačka spolu s mažoretkami tvrdě nacvičuje. Během našich zkoušek se nevlídná a chladná noc dere do oken, je to hrozné pomyšlení. Budeme muset ale dlouho odolávat, než zase budeme moci vkročit spolu s Beruškami třeba na choceňské náměstí a předvést vám, co jsme se naučili. S naším pásmem bychom pak chtěli zabodovat i v Německu či na festivalu Cassovia Brass Parade v Košicích. Doufejme, že všechno vyjde, jak plánujeme. Nejde o to jen cvičit, taková cesta i něco stojí. A tak po dlouhých zimních večerech, jak se v našich kuloárech často praví, budeme shánět i sponzory, kteří by naše zálety chtěli podpořit. Zatím nás ale čeká šest měsíců usilovné práce ...

Choceňačka pro vás hraje už vlastně dvanáctým rokem. Myslím si proto, že nastal ten pravý čas, aby se vám kapela řádně představila. Rozhodně musíme začít u osoby nejpovolanější, tedy u našeho kapelníka Jiřího Šimka (na fotce pátý zleva). Patří totiž mezi zakládající členy, zároveň však již několikátým rokem starostuje ve vesničce Sruby. Je tedy patrné, že je velmi vytížený - zvládat rodinu, práci a příležitostně vypomáhat i jiným kapelám, které zrovna postrádají tenoristu, je jistě úctyhodný výkon. A tak na pomoc přichází náš umělecký vedoucí, člověk, který se stará o repertoár kapely a o programy nejrůznějších vystoupení. Není jím nikdo jiný než František Šantrůček (čtvrtý zleva), učitel žesťových a bicích nástrojů v naší základní umělecké škole, zároveň kapelník Mládežnického orchestru a Big bandu. Slýcháte ho nejen při hraní na baryton v Choceňačce, ale slyšet můžete i jeho hlas v podání Cantusu či jiných pěveckých souborů.

Na fotce čtyři mladíci v popředí, to jsou sympatické obličeje našich trumpetistů, nadějného trumpetového kvarteta. Zprava je to Josef Novák hrající obligátku, první trumpetu v ruce třímá Milan Chejnovský a Marek Eliáš a u stojánku s notami druhé křídlovky sedí Martin Petružalka. Při každém vystoupení u nich poznáte, že rozhodně umí hrát a na zájezdech se s nimi člověk rozhodně nenudí. Za zmínku stojí, že než vyjedeme příští rok do světa, bude si muset Marek Eliáš odbít ještě zkoušku dospělosti, ale pak se nejen před ním, nýbrž i před ostatními otevře brána dlouhých letních prázdnin.

Abych představil celou první řadu naší kapely, zbývají ještě klarinety. Tak tedy první zleva je to Es klarinetista Kamil Bureš, autor tohoto článku a iniciátor několika vystoupení, uprostřed, trochu ve spárech "dřev", sedí Kateřina Cibulková a post druhého klarinetu obsadil

Aleš Kajzrlík, jenž ještě se saxofonem vystupuje také v kapele Popel. Tak jako trumpetisté, tak i Aleš už pracují, Katka ještě studuje Pedagogickou fakultu v Hradci Králové.

Když letmo přelétneme do "zadní brázdy", jak často na zkouškách zaznívá, představíme vám čtyřku našich doprovodů. Prvním je Jan Vojtíšek (vzadu první zprava), student na zdejší ekonomce a trumpetista kapely Popel, následuje Michal Šedivý, jenž dennodenně dojíždí studovat do Hradce Králové a jeho slavnou parketou je také sport, třetím zprava je Jakub Karpíšek, další letošní maturant na Hotelové škole v Pardubicích. Zbývá zmínit Radima Šantrůčka (na fotce třetí zleva), syna našeho uměleckého vedoucího, studenta druhého ročníku vysokomýtského gymnázia.

Předposledním, ale neméně důležitým muzikantem, je v naší kapele Karel Hanus (na fotce zcela vlevo vzadu). V roce 1991 patřil mezi zakládající členy a dodnes hraje na tubu. Tak, jak to bývá, i on čas od času hraje s dalšími orchestry na koncertech a zábavách a k tomu všemu ještě stíhat práci na choceňském nádraží. Musím zmínit také to, že je Karel Hanus naším zvukařem při různých vystoupeních.

Na konec zbývá představit bubeníka Aleše Svobodu (druhý zleva), dalšího vysokoškoláka na již zmiňované hradecké univerzitě. Za bicí usedne nejen u nás, ale i v kapele Popel, kterou spolu s dalšími založil už v loňském roce. Ale že je nejen dobrým muzikantem a zpěvákem, ale i tanečníkem, o tom svědčí taneční přehlídka v Havlíčkově Brodě konaná 9. listopadu. V kategorii nad 18 let totiž náš bubeník se svou přítelkyní mažoretkou Alenou Balcarovou obsadil třetí místo. Zabodovaly i ostatní dívky z Berušek, přičemž za zmínku stojí vybojované zlato v kategorii 10 - 13 let.

Když už jsem v tom představování, nesmím zapomenout také na naše zpěváky. Stroze zazní dvě jména - Blanka Nováková a Miroslav Doležal - ale tak málo jistě nestačí. I když se o tom těžko mluví, jsme moc rádi, že se k nám mohl po delší nemoci vrátit právě pan Doležal. Za posledních několik měsíců si jistě prožil mnoho těžkostí, a tak rozveselení u nás v kapele mu jistě přijde vhod. Vždyť spolu se zpěvačkou tvoří báječný pěvecký pár, jejichž hlas je ozdobou celé kapely.

Neodpustím si však ještě několik slov na úplný závěr. Jistě jste si všimli, že každý z nás má spoustu povinností, že někdo chodí do práce, druzí zase do školy. Je vlastně velký zázrak, že se pravidelně scházíme a společně pracujeme na vystoupení pro naše posluchače. Ale můžeme připravovat cokoli - trojitá salta s trumpetou či klarinetem v ruce nebo přehlídku v plavkách, ale jedno bude stále stejné. Pokud nezaplní atrium zámku množství nadšených diváků, jako jste vy, pak nemá smysl na čemkoli pracovat. Odměnou je nám totiž váš potlesk i vaše sympatické nadšení.

KAMIL BUREŠ